

New York Timesi bestsellerite autor

SHERRYL WOODS

Eagle Pointi külalismaja

Chesapeake'i kallaste romaan

1. raamat

**Kirjastuselt Ersen ilmunud
Sherryl Woodsi raamatud:**

sari OCEAN BREEZE

Uus algus

Uued tuuled

Uue elu alguses

sari TÄIUSLIKUD SAATUSED

Rikkuse lummus

Hindamatu

Armastusega hoitud

sari CHESAPEAKE'I KALDAD

Eagle Pointi külalismaja

New York Timesi bestsellerite autor

SHERRYL WOODS

Eagle Pointi külalismaja

Chesapeake'i kallaste romaan

1. raamat

Inglise keelest tõlkinud Aile Meedo

ERSEN

Sherryl Woods
The Inn at Eagle Point
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel
Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise
õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud,
paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste
või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Sherryl Woods
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad
kasutavad neid litsentsi alusel.

M01339518
ISBN 978-9949-82-163-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja!

Uue raamatusarja kirjutama hakkamine on üks mu meelistegevusi. Saan siseneda täiesti uude taustsüsteemi, kohata vaimustavaid, keerulisi uusi tegelasi ja loodetavasti luua olukordi ja konflikte, mis teile kõigile korda lähevad. Selle raamatusarja üksikasju paika pannes libises mu mõte üha uuesti Chesapeake'i lahele, mis on mulle lähedane ja armas. Õigupoolest ei ela ma Chesapeake'i lahe ääres, ent mu suvekodu on Potomaci jõe kaldal just kohas, kus see lahte suubub. Maailmas on vähe kaunimaid ja rahulikumaid paiku.

Taustsüsteem ei ole aga ainus oluline element. Tegelased, kes need leheküljed täidavad, on isegi tähtsamad ja siin oli mu soov kirjutada suurest, keerulisest ja mittetoimivast perekonnast. O'Brienitest. Aja jooksul kohtud selle pere nelja põlvkonna esindajatega, kel kõigil on omavahel arveid klaarida. Esineb reetmisi, leppimist ja muidugi armulugusid. Sekkutakse teiste asjadesse, tuleb ette kosjasobitamist ja keerulisi valikuid. Loo edenedes saab ohtralt naerda ja veidi ka nutta.

„Eagle Pointi külalismaja“ on Abby lugu, ent see on lisaks lugu õdedest ja sellest, kuidas nad küsimusi esitamata üksteise eest seisavad. See on lugu suurest armastusest, mis kaotati ja leiti seejärel uuesti. Ka on see lugu kahest uhkest mehest, kel on raskusi uskumisega, et

nad võiksid saada veel ühe võimaluse. Nii et tere tulemast Chesapeake'i kallastele. Loodan, et sulle hakkavad O'Brienid ja nende maailm meeldima. Kui see perekond tõesti sulle meeldima hakkab, vaata kindlasti Hallmark Channeli telesarja „Chesapeake'i kaldad“, milles mängivad Jesse Metcalfe, Meghan Ory, Treat Williams, Diane Ladd ja Barbara Niven.

Parimate soovidega
Sherryl Woods

Morganile ja Taylorile...

Tere tulemast maailma, väikesed tüdrukud!

Teie isad ja emad ja suured vennad tantsivad edaspidi
kindlasti teie pilli järgi.

Proloog

Tüli oli kestnud peaaegu terve öö. Oma magamistoas, mis asus tema vanemate suurest magamistoast üksnes kolme toa kaugusel, kuulis Abby kõrgendatud hääli, sõnu aga mitte. See ei olnud viimaste aegade jooksul nende esimene tüli, küll aga tundus seekord midagi teisiti olevat. Häälekas sõnavahetus ja selle tõttu tekkinud ärevus hoidsid Abbyt öö läbi üleval.

Kuni hetkeni, mil Abby trepist alla läks ja koridoris kohvreid nägi, oli ta lootnud, et üksnes kujutas endale ette, et midagi oli teisiti; et hirmust kõhtu tekkinud kramp oli üksnes tema liig aktiivse kujutlusvõime vili; et ta tegi suure numbri eimillestki. Tõehetk oli käes. Seekord oli keegi lahkumas – võimalik, et alatiseks, arvestades ukse kõrval ootavat pagasivirna.

Abby püüdis paanikat alla suruda, tuletades endale meelde, et tema isa, Mick O'Brien oli alatasa lahkumas. Rahvusvaheliselt tunnustatud arhitektina käis ta uute tööde või projektide tõttu kogu aeg ära. Aga praegu oli tunne siiski teine. Isa oli viimase reisi järel kodus olnud üksnes paar päeva. Seda, et ta kohe lävel ringi keeraks ja uuesti ära läheks, juhtus harva.

„Abby!“ Ema hääl tundus häiritud ja veidi närviline. „Miks sa nii vara üleval oled?“

Abbyt ema reaktsioon ei üllatanud. Enamik teismelisi, Abby ja tema vend sealhulgas, vihkas nädalavahetusesti vara ärkamist. Suuremal osal laupäevadest jõudis ta allkorrusele alles vaevu enne keskpäeva.

Abby pilk kohtus ema omaga, ta nägi ema silmis kohkumust ja tajus instinktiivselt, et Megan oli lootnud lahkuda enne pere ärkamist ja enne, kui keegi saanuks talle ebamugavaid küsimusi esitada.

„Sa lähed ära, eks?“ küsis Abby otse, püüdes mitte nutma hakata. Ta oli seitsmeteistaastane ja kui ta oli toimuvast õigesti aru saanud, siis tuli just temal oma noorematele vendadele ja õdedele mõeldes tugev olla.

Megani silmad täitusid pisaratega. Ta avas suu, et midagi öelda, aga ei suutnud sõnagi lausuda. Lõpuks ta noogutas.

„Miks, ema?“ alustas Abby, külvates ema seejärel küsimustega üle: „Kuhu sa lähed? Mis meist saab? Minust, Breest, Jessist, Connorist ja Kevinist? Kas sa jätad ka meid maha?“

„Oh, armas laps, ma ei suudaks seda ealeski,“ ütles Megan Abbyl ümbert kinni võttes. „Te olete minu lapsukesed. Kohe, kui olen end sisse seadnud, tulen teile järele. Ma luban.“

Ema sõnad olid veenvad, ent Abby nägi neist läbi, otse sõnade taga redutava hirmuni. Megan kartis ja tundis end ebakindlalt, kuhu tahes ta ka minemas oli. Kuidas võinukski ta end kuidagi teisiti tunda? Ta oli Mick O'Brieniga peaaegu kaksikümne aastat abielus olnud. Nad olid koos saanud viis last ja ehitanud üles ühise elu Chesapeake'i kallastel, linnas, mille Mick oli koos oma vendadega ise kujundanud ja üles ehitanud.

Nüüd läks Megan ära, üksi, et alustada uuesti – kuidas võinuks ta mitte karta?

„Ema, kas see on tõesti see, mida sa tahad?“ küsis Abby, proovides niivõrd äärmuslikku otsust mõista. Ta tundis mitut last, kelle vanemad olid lahutatud, aga nende emad ei olnud oma asju kokku pakkinud ja ära läinud. Kui keegi oligi lahkunud, siis olid need isad. Praegune olukord tundus tuhat korda hullem.

„Loomulikult ei taha ma seda,“ ütles Megan raevukalt. „Aga asjad ei saa vana moodi edasi minna.“ Ta hakkas veel midagi ütleva, ent peatus poolelt sõnalt. „See on su isa ja minu vaheline asi. Ma lihtsalt tean, et pean midagi muutma. Mul on vaja uut algust.“

Teatud mõttes oli see Abbyle kergendus, et Megan ei olnud rohkem öelnud. Abby ei tahtnud end koormata teadmiselega, mis täpselt oli see, mis oli ta ema minekule sundinud. Ta armastas ja austas mõlemaid oma vanemaid ega olnud kindel, et oleks suutnud toime tulla hoolimatute, vihas lausutud sõnadega, mis võinuksid hävitada armastuse, mida ta nii ühe kui ka teise vanema vastu tundis.

„Aga kuhu sa lähed?“ küsis Abby uuesti. Kindlasti mitte kaugele. Ema ei jätaks teda ju üksi siia probleemidega tegelema. Mick oli emotsioonide koorma all abitu. Ta sai hakkama kõige muuga – ta pidas neid ülal, armastas neid, käis isegi nendega mõnikord spordivõi teadusringis kaasas, aga mis puutus igapäevaste komistuskivide, lahkarvamuste ja haavatud tunnetega tegelemisse, siis lootsid nad kõik Megani peale.

Miks ei võinuks Megan aga arvata, et Abby saab kõige sellega hakkama? Kõik pereliikmed teadsid, et Abby võttis oma vanima lapse rolli tõsiselt. Ta oli alati teadnud, et vanemad lootsid tema peale. Breega, kes oli just kaheteistkümneseks saanud väike preili, ja vendadega ei oleks midagi lahti. Bree võis küll esialgu endasse tõmbuda, kuid küpse ja iseseisvana leiaks ta oma viisi toime tulla. Kevin ja Connor olid teismelised noormehed. Neid ei huvitanud miski peale spordi ja tüdrukute. Enamasti pidasidki nad oma ülevoolavat ja hella ema piinlikult tüütuks.

Seega jäi üle Jess. Tüdruk oli alles väike laps. Hästi, ta oli saanud eelmisel nädalal seitsmeseks, meenutas Abby, aga Jess oli siiski veel liiga väike, et ilma emata hakkama saada. Abbyl ei olnud aimugi, kuidas seda rolli täita, isegi mitte ajutiselt.

„Ma ei lähegi ju nii kaugele,“ kinnitas Megan talle. „Kohe, kui olen leidnud töökoha ja kodu, mis meid kõiki mahutaks, tulen teile järele. See ei võta kaua aega.“ Siis lisas ta vaikselt, otsekui endaga rääkides: „Ma ei lase sel kaua aega võtta.“

Abby tahtnuks karjuda, et mis tahes ajavahemik oleks liiga pikk ja vähimigi distantis liiga kauge. Kuidas ta ema seda ei näinud? Aga ema paistis nii kurb. Eksinud ja üksi. Lisaks oli ta nägu pisarais. Kuidas saanuks Abby tema peale karjuda ja asjad veel hullemaks teha? Abby teadis, et ta peab leidma viisi toime tulla, viisi teha olukord teistele mõistetavaks.

Siis tabas ta end teiselt, hoopis jubedamalt mõttelt. „Mis siis, kui isa peab tööreisile minema? Kes siis meie eest hoolitseb?“

Megani ilmes väljendus hetkeline kõhkklus, ilmselt reaktsioonina hirmule, mis tal Abby häälest kõrva pidi jääma. „Su vanaema kolib teie juurde. Mick juba rääkis temaga. Ta jõuab täna kohale.“